

חזרתנו אל

תורות ושיחות שנשמעו מפי מו"ר הרה"צ רבי יצחק שמואל אהרן לעזער שליט"א

פרשת קורח | שנה ו' | גליון מס' 281

כח הבחירה

לחמי לאשי על פרשת קרח

וידבר משה אל בני ישראל ויתנו אליו כל נשיאיהם מטה לנשיא אחד מטה לנשיא אחד לבית אבתם שנים עשר מטות ומטה אהרן בתוך מטותם. וינח משה את המטת לפני ה' באהל העדת. והי ממחרת ויבא משה אל אהל העדות והנה פרח מטה אהרן לבית לוי ויצא פרח ויצץ ויגמל שקדים. ויצא משה את כל המטת מלפני ה' אל כל בני ישראל ויראו ויקחו איש מטהו (יז, כא - כד).

יש להבין, אם כלם ראו שהשם יתברך בחר במטהו של אהרן הכהן, שהרי פרח והוציא ציץ וגמל שקדים, ונתקדש שם שמים על ידי זה, מה הטעם שהתורה מספרת, שכל אחד מהנשיאים לקח חזרה את מטהו? ואיזה למוד יוצא מן הדבר הזה?

יש לומר, כי הנה כח הבחירה מכנה בשם 'מטה', וכמו שהתפאר רבנו ז"ל (חיי מוה"ר, סימן לו): "ומטה האלהים בידו" (שמות יז, ט) - שזכה לכבש את הבחירה, ובגידו להטותו כרצונו; וישראל, יש להם בחירה על כל דבר שבעולם, כי איש ישראלי, כל דבר ודבר שעושה, כגון לנסע לאיזה מקום וכיוצא בזה, יש בו עבודה, ועל כן יש לו בחירה על הכל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן נד).

ועקר הבחירה כרצון האדם, וכמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן ק): ש'הבחירה הוא ביד האדם בפשיטות, אם רוצה - עושה, ואם אינו רוצה - אינו עושה; והסביר מוהר"נ ז"ל (שם): ש'דיעה זו נצרכת מאד, כי יש בני אדם שמרגלים במעשיהם ובדרכיהם מנעוריהם מאד, על כן נדמה להם שאין להם בחירה, חס ושלום, ואינם יכולים לשנות את מעשיהם, אבל באמת אינו כן, כי בודאי יש לכל אדם בחירה תמיד על כל דבר, וכמו שהוא רוצה - עושה.

והנה בכח הצדיק להפך את האדם למהותו הקדושה, וכמו שאמר רבנו ז"ל (חיי מוה"ר, סימן רל): 'אני יכול לעשות איש כשר, שקורין "גיטער יוד", כמוני ממש; ובודאי שאין הכונה, שהצדיק יתיגע ויעבד בעבורו, אלא הכונה היא, שאדם יקח לעצמו למוד חי מהצדיק, כמו שהצדיק, שהוא גם בשר ודם, זכה להשתמש בכח הבחירה שלו בקדשה, והתיגע ועבד את השם יתברך, עד שזכה למה שזכה, כן גם הוא יכול להשתמש בכח הבחירה שלו בקדשה, ולעסוק בתורה ובתפלה, במצוות ובמעשים טובים, עד שגם הוא יזכה, כפי בחינתו, למה שעליו לזכות, וכמוכח, שהצדיק יתפלל בעדו מלפני השם יתברך, שזוכה להתקרב אליו יתברך, ולהגיע ליעודו הקדוש.

וזו היתה עקר כוננתו של השם יתברך בציוותו את משה רבנו לקחת משנים עשר הנשיאים ומאהרן הכהן את מטותם, כדי ששמות ישראל יקחו לעצמם למוד והתחזקות במעלת כח הבחירה, שזהו ויתנו אליו כל נשיאיהם מטה לנשיא אחד מטה לנשיא אחד לבית אבתם שנים עשר מטות - שזה מרמז על כח הבחירה של שנים עשר השבטים, שהם כלל נשמות ישראל, ומטה אהרן בתוך מטותם - שזה מרמז על כח הבחירה של הצדיק האמת, וינח משה את המטת לפני ה' באהל העדת - כי צריך להשתמש עם כח הבחירה בקדשה.

והי ממחרת ויבא משה אל אהל העדות והנה פרח מטה אהרן לבית לוי ויצא פרח - פרח מרמז על צדקה וחסד (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן ד), שהצדיק האמת זוכה לכבש את בחירתו, ומטה אותו לעשיית צדקה וחסד עם כל הבריות. <<<

אשרי האיש על סכר תהלים

איך אדם לא יתבלבל ולא יחלש מהעבר שלו?

אספרה אל חק, ה' אמר אלי בני אתה, אני היום ילדתיך (ב. ט).

יש לומר לענין התחזקות, שעל פי רב, עברו של אדם מבלבלו מאד ומחליש את דעתו, כי בוש בעצמו, שהתגבר עליו יצרו ועבר על רצון קונו, ונדמה לו שהתרחק מאד מהשם יתברך, וכבר אינו חשוב כבן לפניו יתברך, ונדמה לו שכל כך נזקן במעשיו, עד שאין ביכולתו להחליץ מהם ולהשתנות לטובה, ומתירא ומתפחד מאד מהענשים הצפויים לו לעתיד לבוא.

ובאמת, שכל זה דמיון אחד גדול, כי למרות כל עברו, הוא עדין בן חביב לפניו יתברך, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (קדושין לו): שאפלו כשישראל אינם מתנהגים כבנים, הם נקראים 'בנים' לפניו יתברך; ועקר עצתו לשכח את כל עברו לגמרי, ולעשות התחלה חדשה בעבודת השם יתברך (שיחות הר"ן, סימן כו), כי כל הבריאה בכלל, והאדם בפרט, מתחדשים בכל רגע ורגע, וכמו שאנחנו אומרים (ברכת יוצר המאורות): 'מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית'; וכששוכח את כל עברו ועושה התחלה חדשה בעבודת השם יתברך, אזי אין לו עבר כלל, ואין לו להתבלבל ולהחלש, לא מעברו ולא משום ענש שבעולם, אלא רק <<<

>>> וגם זוכה לונצץ ציץ - ציץ הוא לשון הסתכלות (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן צד), בחינת ציצית, שהיא לשון (שיר השירים ב, ט): "מציץ מן החרכים" (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ז), וכמו שכתוב במצות ציצית (במדבר טו, ט): "וראיכם אתו", שהצדיק האמת זוכה לכבש את בחירתו, ומשתמש עם עיניו בקדשה, שמסתכל על הטוב ועל האלקות שיש בכל דבר (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן א), עד שזוכה לעיני השם יתברך, וכמו שכתוב (תהלים לד, טו): "עיני ה' אל צדיקים" (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן צח).

וגם זוכה לויגמל שקדים - שקד מרמז על תשובה וזריזות דקדשה, כי עץ השקד מזדרז וגומר פרותיו בכ"א יום (ירושלמי תענית, פרק ד, הלכה א), וכ"א בגימטריא שם אהי"ה, שהוא השם של תשובה (לקוטי מוהר"ן, חלק

תפלת ישראל על סדר התפלה

ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו וצונו לעסוק בדברי תורה. והערב נא ה' אלהינו את דברי תורתך בפנינו, ובפיות עמך בית ישראל, ונהיה אנחנו וצאצאינו, וצאצאי צאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל, כלנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמך. ברוך אתה ה' המלמד תורה לעמו ישראל.

ויש לדקדק, מה הטעם שאנחנו אומרים 'לעסוק בדברי תורה' ולא 'לעסוק בתורה' לבד?

ויש לומר, על פי דברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן יא): שבתחלה צריך אדם להוציא מפיו הרבה דברי תורה, ולחזור עליהם פעם אחר פעם, ועל ידי זה יגיע לתבונות התורה לעמקה, עין שם.

וכן רבנו ז"ל אומר (שיחות הר"ן, סימן עז): שאין צריך בלמוד התורה, אלא האמירה לבד, לומר את הדברים כסדר, וממילא יבין, כי ההבנה באה אחר כך בדרך ממילא, עין שם.

ועל כן, עקר הברכה הוא 'לעסוק בדברי תורה' - כי העקר הוא עמל הפה, שיוציא מפיו הרבה דברי תורה, ואחר כך אנחנו מבקשים: 'והערב נא ה' אלהינו את דברי תורתך בפנינו' - שיהיו דברי התורה ערבים ומתוקים בפנינו, עד שנזכה להיות 'יודעי שמך'

א, סימן ו), ועל ידי זה ויגמל שקדים, שהוא מלשון שקידה והתמדה - כי הצדיק האמת זוכה ללמד תורה בשקידה ובהתמדה גדולה, ובכל יום שקידתו והתמדתו היא בהתחדשות חדשה, על דרך 'בכל יום יהיו בעיניך כחדשים' (תנחומא, כי תבוא, סימן א), ועל ידי זה זוכה לקדשה עליונה, שזהו שקדים אותיות קדשים.

ויצא משה את כל המטת מלפני ה' אל כל בני ישראל, ויראו מה זכה הצדיק האמת על ידי בחירתו, ועל כן ויקחו איש מטתו - כי לקחו לעצמם למוד חי, אם הצדיק האמת, שהוא גם בשר ודם, זכה לכאלו דרגות ומעלות קדושות על ידי בחירתו, גם אנחנו יכולים לזכות לזה על ידי בחירתנו, ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

ברכות התורה

- שזוהי הבנת התורה לעמקה, שבאה בדרך של מתנה מהקדוש ברוך הוא, על דרך שאמרו חכמינו הקדושים (ערובין נד): על הפסוק (במדבר כא, יח): "וממדבר מתנה", שכשאדם מוציא מפיו הרבה דברי תורה, על ידי זה זוכה לקבל את הבנת התורה במתנה, ואחר כך אנחנו מסיימים את הברכה: 'המלמד תורה לעמו ישראל' - שזוהי מתנת חנם מהקדוש ברוך הוא, שהוא בעצמו, כפיכול, מלמד אותנו את התורה, על ידי יגיעתנו בפה ובדברי תורה.

וזהו הרמז בפסוק (שמות יג, ט): "למען תהיה תורת ה' בפיך" - "בפיך" דיקא, שהעקר הוא עמל הפה, להוציא מפיו הרבה דברי תורה, וכמו שאנחנו אומרים בפרשת שמע (דברים ו, ז): "ושננתם לבניך ודברת בם" - שתתחנך את בניך לדבר בם, היינו להוציא מפייהם הרבה דברי תורה, וכמו שגם אומרים בפרשת והיה אם שמע (דברים יא, יט): "ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם" - שתלמד את בניך לחזר, פעם אחר פעם, על דברי התורה בפיהם.

ובזה יובן עוד ענין נפלא שמצינו בהזכרת שמות השבטים בפרשת פנחס 'החנכי וגו' הפלאי" וגו', "שבטי

>>> לעבד את השם יתברך מתוך שמחה וחדוה דקדשה, עדי יזכה לבטל את עצמו ולהכלל לגמרי בו יתברך.

וזהו הרמז אספרא אל חק - חק בגימטריא גיהנם כידוע (תשב"ץ קטו, סימן רנה), הינו שדוד המלך מחזק כל אחד מישראל, שישפר ויאמר אל הגיהנם: 'אל תפחיד אותי עם כל העבר שלי, כי ה' אמר אלי בני אתה, ואפלו אם, חס ושלום, עבר עלי מה שעבר, וגם מחזק עם העצה של אני היום ילדתיך - הינו שאשפח את כל מה שעבר עלי, ואעשה התחלה חדשה בעבודת השם יתברך, ואהיה כמו תינוק שנולד זה עתה, שאין לו עבר כלל, ואזכה להתגבר על הכל, עד שאזכה להיות דבוק בהשם יתברך באמת.

ועל כן חק בגימטריא ס"ג מ"ה (קהלת יעקב, ערך חק) - כי אפלו אם אדם נסוג אחורה מהקדשה (לקוטי מוהר"ן, חלק ב, סימן פב), ביכלתו לבטל את עצמו לגמרי, שיהיה בבחינת מה באמת, ולהכלל לגמרי בו יתברך, וזאת על ידי שישפח את כל עברו, ויעשה התחלה חדשה בעבודת השם יתברך, ויעבד אותו יתברך כבן העובד אותו (לקוטי מוהר"ן, חלק ב, סימן ה), שאז לא יתבלבל, לא מעברו ולא מהגיהנם, אלא רק ישיש וישמח על נעם חלקו, אמן כן יהי רצון.

יה עדות לישראל" (תהלים קכב, ד), וכבר דקדקו המפרשים (אור החיים ואלשיך הקדוש): מה הטעם שנקבע בשמותיהם שם י"ה שלא כסדרו, ה"א בתחלה וי"ד בסוף? עין שם בדבריהם, ועל פי ההקדמה הנ"ל ימתק הענין מאד, כי מבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קא) על הפסוק (ישעיה כו, ד): "כי ביה ה' צור עולמים", שאות יו"ד היא החכמה, ואות ה"א היא דבורי התורה על ידי ה' מוצאות הפה, עין שם, ולכן נקבע בשמותיהם ה"א בתחלה וי"ד בסוף, ללמדנו, שאמנם התכלית היא להגיע להבנת התורה, אבל כדי לזכות לזה, צריך להקדים ולהוציא מהפה הרבה דברי תורה, והבן למעשה.

זכות על עם ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, ומה היה למוד הזכות שלו? מה אעשה לעם הזה שמתנהגים כך, הרי כל התנהגותם היא מחמת עוד מעט וסקלני - שעדין לא זכו להבין שצריך לדון כל אדם, ואפלו אותי לכף זכות, ולכן תחוס ותחמל ותרחם עליהם ותתן להם מים לשותות, ועל ידי זה פעל עבורם ישועה, שהקדוש ברוך הוא נתן להם מים לשותות.

ועל פי זה נוכל לפתח פתח ולהודיע, איך שבכל לשונות הגויים יש אלקות המחיה אותן (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן 6), כי באנגלית קוראים לבית ספר 'סקול' (school), שזה מלשון ידיעה והבנה, כנ"ל, וזה מרמז שכל התנהגותם של נשמות ישראל נובעת מחסר ידיעה והבנה, אבל ברגע שיזכו להתקרב לצדיק, וילכו ללמד בבית ספרו, ויקבלו את המודיו ועצותיו האמתיות, על ידי זה יזכו לידיעה והבנה, איך עליהם להתנהג בחייהם, ויזכו לשנות את כל חייהם לטובה ולברכה.

ועל כן, ראוי לכל אחד ואחד לזכר את החסדים והטובות שהצדיק עושה עמו, הן ברוחניות והן בגשמיות, ותמיד להכיר לו טובה עליהם, וכפי שבקש האמרי אמת' מגור ללמד את אחד מאנשיו, ומעשה שהיה כך היה, שאחד מאנשיו נכנס אל הקודש פנימה, ובקש ממנו שיפעל בעבורו ישועה גדולה, וה'אמרי אמת' נענה לו, ופעל בעבורו את אותה ישועה, אלא שתקף ומיד פתח את המגרה שבשלחנו, הוציא ממנה כמה אבנים קטנות, נתן לו אותן ואמר: 'אני יודע שאתה עוד תחזיר לי רעה תחת טובה, ולכן במקום לזרק עלי אבנים גדולות, בבקשה תזרק עלי את האבנים הללו, כדי שזה יכאב פחות', ובזה רצה לעוררו שיזהר תמיד להכיר טובה ולא ההפך, חס ושלום.

ומוהרא"ש ז"ל היה רגיל לומר, שאי אפשר להבין בשכל אנושי, איך אדם שהצדיק גמל עמו טובה, ישלם רעה תחת טובה, אבל כך דרכו של עולם, ולכן הצדיק לא מתפעל מזה כלל, ותמיד מיטיב עם בני אדם, ואפלו כשהוא יודע היטב עם אלו בני אדם הוא מתעסק, הינו שמכיר היטב בטיב מדותיהם ותאוותיהם, הוא לא מתפעל מזה כלל, אלא תמיד מיטיב עם כלם.

הקדוש ברוך הוא יעזר שנזכה למדת הפּרַת הטוב בכלל, ובפּרַת הטוב לצדיק, שנזכר את החסדים והטובות שהצדיק עושה עמנו, הן ברוחניות והן בגשמיות, ותמיד נכיר לו טובה עליהם, אמן כן יהי רצון.

הנה המדה הכי יפה בעולם היא מדת הפּרַת הטוב, ובפּרַת הפּרַת הטוב לצדיק, כי הצדיק הוא איש חסד אמת, שעושה את כל חסדיו וטובותיו עם פּוּנָה אחת ויחידה - לקרב את האדם להקדוש ברוך הוא, שאלו הם החיים הטובים באמת. ועל כן, ראוי לכל אחד ואחד לזכר את החסדים והטובות שהצדיק עושה עמו, הן ברוחניות והן בגשמיות, ותמיד להכיר לו טובה עליהם.

וזה מה שהיה חסר לנשמות ישראל בבאם לרפידים, כי הם היו בדרך לחורב, כדי לקבל את התורה הקדושה, והגיעו למקום הנקרא 'רפידים', אשר שם רפו ידיהם מדברי תורה שנמשלו למים (תענית 1), ולכן הקדוש ברוך הוא התנהג אתם מדה כנגד מדה, שלא היה שם מים לשותות, וזאת כדי שהם ישימו לב ויתעוררו לשוב בתשובה ולעסוק בדברי תורה, אלא שהם רבו והתעמתו עם משה רבנו, והוא התפלל להשם יתברך ואמר (שמות 17): "מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלני" - הינו שבקש מהקדוש ברוך הוא: 'רבנו של עולם, אנא הורה לי מהר מה עלי לעשות בשביל העם הזה, כדי שיהיה להם מים לשותות, כי אם אמתין עוד מעט זמן, אזי הם יקומו עלי ויזגמו אותי באבנים!'

וזה ממש פלא על גבי פלא, שהרי משה רבנו עשה להם כל כך הרבה טובות: הוציא אותם מארץ מצרים מעבדות לחרות, קרע להם את ים סוף והעבירם בו, הוריד להם את המן, הגיז להם את השליו וכו', ועכשיו, כשאין להם מים לשותות, במקום לזכר את כל הטובות והחסדים שעשה עמם, ולדון אותו לכף זכות, הם רבים ומתעמתים אותו, עד שכמעט רוצים לקום עליו ולסקל אותו באבנים!?

אבל משה רבנו הבין, שהתנהגותם נובעת מחסר ידיעה והבנה, ודן אותם לכף זכות לפני הקדוש ברוך הוא, ולכן דקדק לומר "עוד מעט וסקלני" - כי המלה 'פאר שטיין' באידיש היא גם מלשון לסקל ולרגם, וגם מלשון להבין, הינו שחסרה להם ההבנה, שצריך לחפש ולבקש ולמצא בכל אדם איזה מעט טוב, ולדון אותו לכף זכות, וכמו שכתוב (תהלים 101): "ועוד מעט ואין רשע", שכשזוכים למצא באדם עוד מעט טוב, ודנים אותו לכף זכות, על ידי זה הוא כבר לא רשע אלא צדיק (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רפב), ורק מחמת זה כמעט רצו לקום עליו ולסקלו באבנים, אבל אם היתה להם את ההבנה הזו, אזי לא היו מתנהגים כך.

וזהו הרמז ויצעק משה אל ה' לאמר - שמשו רבנו למד

ואותה הבת היתה חשוכה בעיניו מאד, והיה מחבבה ביותר, והיה משעשע עמה מאד - כי בודאי זו החשיבות והחובב הכי גדול אצל הקדוש ברוך הוא, שבר ישראל נמצא בזה העולם המלא בחשך והסתרה גדולה, ואף על פי כן מתפלל אליו ומדבר עמו, זה השעשוע הכי גדול אצל הקדוש ברוך הוא,

וכלשון רבנו ז"ל בענין 'לעשות מהתורות תפלות' (לקוטי

מוהר"ן, חלק ב', סימן כח):

'כשעושה מתורה תפלה, מזה נעשים שעשועים גדולים

מאד למעלה; כי כשיהודי

יושב ומתבודד לפני הקדוש ברוך הוא, ובפרט כשעושה מתורה תפלה, הינו כשלומד או שומע איזה דבר בתורה הוא מתפלל שיזכה לקימו וכו', בזה הוא גורם שעשועים גדולים מאד למעלה, שאין לנו משג כלל וכלל.

פעם אחת היה מתועד עמה ביחד באיזה יום ונעשה ברגז עליה - זה סובב והולך על כלל הנסיונות הקשים שעוברים על האדם, שהוא מרגיש בנפשו ענין של רגז, ולא מבין מה זה ועל מה זה, והוא מתמלא בכל מיני בלבולים וספקות מדוע כך עובר עליו וכו', אבל עליו להחדיר היטב בדעתו שינסיון הוא לשון של הרמה והגבהה, וכמו שכתוב (שענינו סב, י): "הרימו נס", כל תכלית הנסיון היא להרים ולהגביה את האדם, ואם יבין זאת - יזכה לעמד בנסיון.

שזהו כל ענין בריאת הנחש כבר בתחלת הבריאה, שהוא העמיד הנסיון לאדם וחוה, כל זה להורות דכן הוא אצל כל אחד ואחד, שעוברים כל מיני נסיונות ודברים קשים בחיים, אבל אם אדם זוכה לדעת מהלמוד הזה, שכל תכלית הנסיון זה כדי שהוא יעמד בנסיון ועל ידי זה ירום ויתנשא יותר,

כל ענין הנסיון אצלו אחרת לגמרי, ויחזיק מעמד בכל אשר עובר עליו, אפלו אם הוא מרגיש ממש בחינה שרבנו מיד ממשיך ואומר: ונזרקה מפיו דבור: שהלא טוב יקח אותך [רבנו אמר זאת באידיש: דער ניט גוטער זאל דיר נעמען] - הינו שהוא מרגיש ממש שנגזר עליו להיות ב'לא טוב', אף על פי כן הוא מנסה בכל הכחות לא להשבר, ומתחזק לעמד על עמדו, בודאי יראה אחר כך כמה הועיל לו כל זאת כדי להתקדם ולעלות.

[אגב, בלשון רבנו זו מוצאים אנו מעלת השמירה על קדשת הלשון, כי רבנו לא מזכיר 'שהרע יקח אותך', אלא 'שהלא טוב יקח אותך', שזה ענין קדשת הדבור, כי אדם צריך שיהיה לו עדינות בדבור, קל וחמר שאדם מרחק לשמר את עצמו מקללות, רחמנא לצלן, זה פשוט, אלא אפלו אדם שכבר זוכה לדבורים טובים, יראה תמיד לשמר על עדינות הדבור, שדבורו יהא נקי מכל איזשהו שמץ של דברים שליליים, מכל וכל! וזאת אנו מוצאים אצל צדיקים, שכל דבוריהם בנחת עם הבריות, וגם כשמבקשים איזשהו עזר וסיוע מאדם

אומרים 'סליחה', 'מחילה', 'אולי', 'אפשר', ולא בלשון של פקדה וצווי וכו', כי זה ענין של עדינות בדבור, שיהא נקי מכל סוג שלילי לגמרי, וכדאיתא בדברי חכמינו הקדושים (פסחים א): לעולם אל יוציא אדם דבר מגנה מפיו, שהרי עקם הפתוב שמונה אותיות ולא הוציא דבר מגנה מפיו, שנאמר (בראשית ז, ח): "מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהרה".]

באור נוסף בענין של 'לא טוב' שמזכר פה בדברי רבנו, הוא לעורר את האדם על זריזות חתנתו, כי הרי את הלשון 'לא טוב' מצינו גבי שדוך, וכמו שכתוב (בראשית ב, ח): "לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו", ולכן איתא בדברי חכמינו הקדושים (קמות סב): 'השרוי בלא אשה - שרוי בלא טובה'; כי כשאדם זוכה להתחתן בקדשה וטהרה, על ידי זה זוכה שיש לו פת בסלו, וכך הוא שמור מן החטא, וזוכה ל'טוב' אמתי, כי הוא הוציא את ה'לא' מן ה'לא טוב', וממילא נשאר רק 'טוב', ואיך זוכה להוציא את ה'לא'? על ידי שזוכה להגיע לבחינה של 'לא', שהוא מבטל את עצמו, והוא כאין ממש (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קעב), אם כן נמשך ה'לא' מן ה'לא טוב', ונשאר רק 'טוב' שלם.

בלילה הלכה לחדרה, ובבקר לא ידעו היכן היא. והיה אביה מצער מאד והלך לבקשה אנה ואנה - זה סובב והולך על נשמת בר ישראל ההולכת ומתרחקת מאורו יתברך, והשכינה הקדושה כביכול מצטערת על כך, ומבקשת את הנשמה שתשוב ותחזר.

יוצא לאור ע"י מכון לימודי מוהר"א | חסידי ברסלב יבנאל | לפרטים, תרומות והקדשות: 051.534.1145

העלון מוקדש לזכות מו"ד הרה"צ רבי יצחק שמואל אהרן לעזער שליט"א